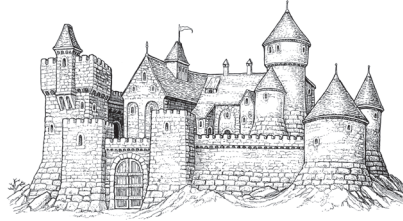


## EEN WAARSCHUWING VOOR WE BEGINNEN

**M**ensen zouden hebben gezegd dat het niets voor haar was: de chaos en de bende die ze veroorzaakte. Ze zouden hebben gezegd dat ze het niet in zich had.

Het was wel iets voor haar, maar het zat diep vanbinnen. Wat zou er onder jouw huis zitten als je diep zou graven? Modder en wormen. Begraven schatten. Skeletten. Je weet het niet. Het meisje groef diep in haar hart en daar vond ze een honger naar rechtvaardigheid, en een dorst naar wraak.



## DE JACULUSDRAAK

Christopher Forrester werd wakker omdat er een draak aan zijn gezicht kauwde.

Het dier was zo groot als een mus, klein genoeg om op de bovenste knobbel van zijn duim te passen, en van een betoverende zilvergroene schoonheid. Alleen keek hij zo arrogant dat hij met zijn blik een gat in een stalen deur kon branden.

‘Christopher, je was niet makkelijk te vinden,’ zei hij.

Christopher ging overeind zitten. ‘Jacques?’ vroeg hij. Zijn hele lijf begon te beven van de schok, en van plezier.

Hij duwde het dekbed van zich af en keek de kamer rond. Zijn spijkerbroek lag op de vloer; het raam keek uit op een Londense straat. Alles was zoals daarvoor, maar ook weer niet, omdat er een piepkleine draak op zijn nachtkastje zat.

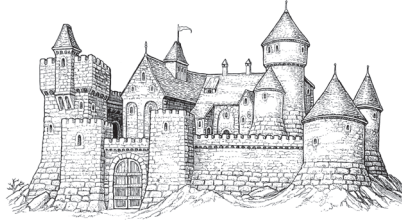
‘Jacques,’ zei hij weer. Jacques was echt, en hier, en beet bij wijze van experiment op het peertje in Christophers schemerlamp. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik ben gekomen om je mee terug te nemen,’ zei Jacques. Hij schudde gebroken glas van zijn rug. ‘Nu meteen.’

‘Mee terug? Naar de Archipel?’

‘Ja, waar anders naartoe? Ik beveel het!’ Onder de arro-

gantie zat een trilling in zijn stem – van angst. Hij vloog op Christophers hand en beet hard, tot bloedens toe, op zijn duim. ‘Ik heb je dringend nodig.’



## IK HEB JE DRINGEND NODIG

Christopher voelde zijn hart opspringen. Maar hij probeerde niets van zijn opwinding te laten merken en rustig adem te blijven halen, tot de realiteit tot hem doordrong. Hij begon zich snel aan te kleden en trok de broek van gisteren aan.

‘Het zou fijn zijn als je me niet als etenswaar zou behandelen,’ zei hij tegen Jacques. ‘Vertel wat er gebeurd is. Hoe ben je hier verzeild geraakt?’

‘Met immense vindingrijkheid en inspanning. Ik ging naar Atidina, via de tussenweg die zich daar in de rivier bevindt. Het was heel vochtig, en ik veracht water. Ik vond het niet aangenaam. Dat was al behoorlijk onprettig, maar toen bedacht ik dat ik je in Schotland zou vinden, waar de tussenweg bovenkomt,’ zei Jacques. ‘Maar daar was je niet. Ik ontweek je grootvader om zuidwaarts te gaan en je geur te volgen. Ik werd aangevallen door een zwerm duiven en een omhooggevallen kraai. Ik kon geen vuur maken. Ik bedoel dat ik geen vuur wilde maken om mensen niet op mijn aanwezigheid te attenderen, dus at ik wat ik kon vinden uit die grote manden vol rottend voedsel die jullie om wat voor reden dan ook op jullie grijze straten hebben neergezet. Het was walgelijk, behalve die kleine

plastic vierkantjes met rode vloeistof. Die waren smakelijk.'

Toen Christopher beter keek, zag hij dat de draak ketchup op de schubben onder zijn kin had zitten.

'Maar waarom? Waarom ben je hier? Je bent hier niet veilig, Jacques.'

'Denk jij dat ik me daar niet van bewust ben? Zonder reden zou ik hier niet gekomen zijn om langs jullie weerzinwekkende, smerige, stinkende, moorddadige, vierwielige blikken te vliegen. Ik had geen keus,' zei Jacques. Hij klapperde met zijn tanden. Zijn kleine gezicht stond vol ellende. 'Ik ben gestuurd.'

'Door wie?'

Maar Jacques was nu zo gespannen dat hij niets wilde zeggen. Hij ademde uit, maar in plaats van vuur vulde een enorme wolk gloeiende zwarte rook de kamer. Voor het alarm in gang werd gezet, schoot Christopher op het raam af en zwaaide dat op zijn scharnieren heen en weer. 'Jacques! Vertel op!'

Jacques' woorden kwamen in één grote stroom naar buiten. 'De grote draken zijn aan het sterven, met tientallen tegelijk. Niemand weet waarom.'

Christopher kreeg een schok van angst. Hij had de draken van zo dichtbij meegemaakt dat hij hun kracht en hun ruwe veeleisende intelligentie had gevoeld: niet te vergelijken met de menselijke, maar iets oneindig veel groters, wilder en ouder.

'Waarom? Welke soort?' Niet de draken met de rode vleugels, bad hij.

'De ijsdraken in het noorden: zes doden. De gele draken in het zuiden: tien, ontdekt door de feniksen. Twee families van de zilverstaarten: twaalf dood gevonden. En meer, niemand weet hoeveel, steeds meer.'

'Komt het door een ziekte? Of... moord? Maar hoe kan één wezen een dozijn draken doden? Zelfs een sfinx of een manticoore bezit die kracht niet.'

‘Ik weet het niet! Maar Sarkany, de grote roodgevleugelde draak, op wier rug jij een keer hebt gevlogen, heeft me gestuurd om jou te ontbieden. Ze zei dat ik je mee terug naar de Archipel moest nemen.’

‘Maar waarom ik?’

‘Jij bent de enige mogelijkheid!’ De rook stroomde uit zijn neus. ‘Sommigen zeggen dat het misschien de drakenpokken zijn, waardoor de grote draken niet in elkaars nabijheid durven komen. Ze raken elkaar niet aan door angst voor besmetting. Maar de meesten denken dat het moord is, en dus vertrouwt geen enkele draak een mens of wezen van de Archipel. Jij bent van de Buitenlanden. Sarkany vertrouwt jou wel, alleen jou.’

Christopher stond bij het raam, zijn hand op de grendel. De draken, vermoord? Hij dacht aan Sarkany, aan haar schrikbarende pracht en haar donderende vleugels.

‘Maar wat zou ik kunnen doen?’

Jacques blies verontwaardigd nog meer zwarte, boze rook. ‘Draken houden niet van mensenvragen. Nog één en ik brand de kamer plat. Nou, ga je mee?’

Zou hij? Welk gevaar wachtte hem achter de jaculus’ ontbieding? Wat kon hij in vredesnaam doen dat de draken, met al hun jaren van kracht en meedogenloze kennis, niet konden? Maar er kwam ook een gevoel van trots. Dat een draak hém nodig had! Terug naar de Archipel! Naar de eenhoorns, de longma’s en de kanko’s, naar de glimourie, naar het land van Mal Arvorian!

‘Ja.’

Hij trok een doos onder het bed vandaan. Daarin zat, voorzichtig in watten gewikkeld, de tand die de sfinx hem had gegeven. Behalve dat was er ook een mes en een metalen veldfles voor water, en iets te eten: chocola, mueslirepen, dingen die je lang kon bewaren. Hij was er klaar voor. Had erop gewacht.

Er stiekem naar verlangd, dat iemand zijn naam zou roepen, hem terug zou ontbieden.

Christopher stopte de tand, het mes en de fles in zijn jaszak, samen met al zijn geld en telefoon, haalde toen de telefoon weer tevoorschijn, zette hem uit en liet hem naast zijn bed liggen; hij wilde niet gevonden worden. Hij liet een briefje achter voor zijn vader: het was nog vroeg, hij zou nog niet wakker zijn.

*Pap, ik ben terug naar de Archipel. De draken hebben mijn hulp nodig. Alleen al door dat te schrijven voelde hij een elektrische vonk door zijn arm gaan. Sorry dat ik je niks heb gevraagd. Maak je om mij geen zorgen. Ik ben volkomen veilig.* Dat laatste streepte hij door. Waarom liegen? Hij schreef: *Ik zal voorzichtig zijn*, maar streepte dat toen ook door. In plaats daarvan schreef hij: *Ik hou van je, Christopher.*

‘Schiet op!’ zei Jacques.

Christopher haalde een buitengewoon saai aardrijkskunde-project over het Belgische snelwegenstelsel uit zijn schooltas, een oude ongewassen sok plus een schimmelende banaan en bood Jacques toen de lege rugzak aan.

De blik die de draak hem gaf, zou rozen hebben doen verwelken en een regenboog uit de lucht hebben geslagen.

‘Ik weiger vervoerd te worden in die... onsmakelijk ruikende, naar voeten stinkende zak. Ik ga op je schouder zitten, zoals ik gewend ben, als een machtige keizer op zijn paard.’

‘Dat kun je niet maken. De mensen zullen je zien.’

‘Dan vlieg ik tussen de wolken door terug, zoals ik gekomen ben.’

‘De trein is sneller en makkelijker.’ De piepkleine draak leek uitgeput, al wist Christopher beter dan dat hardop te zeggen.

‘Bedenk dan iets anders. Die vieze zak is uitgesloten.’

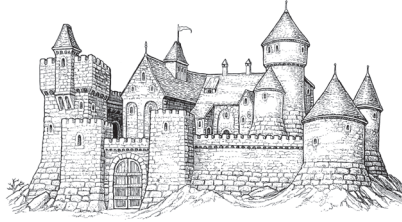
Christophers jas was lang en dik, met grote zakken. ‘Je kunt in mijn lege jaszak.’

Jacques snoof. ‘Beter. Nauwelijks verdraagbaar, maar die stinkt tenminste niet naar een kleine apocalyps.’

Christopher hield de zak open en de draak vloog naar binnen. Zijn schubben waren heet en voelden droog aan, en de zak werd meteen warm.

‘En nu,’ zei de draak, ‘gaan we.’ Hij blies en de drakenrook, deze keer wit en licht en bijna aangenaam, rees als een wolk omhoog uit de zak. Het rook naar de Archipel, vond Christopher: naar glimourie, naar hoge luchten vol longma’s en feniksen; naar de wilde, betoverde eilanden.





## DE ROUTE NAAR DE TUSSENWEG

**H**et was best te doen, maar daarom niet gemakkelijk: dat zijn twee verschillende dingen.

Christopher nam de bus naar het station van Euston en verwachtte elk moment opgepakt en tegengehouden te worden. Jacques maakte de situatie er niet rustiger op door te proberen op de kauwgom te kauwen die hij in Christophers zak had gevonden, alleen begon hij daar plakkerig in verstrikt te raken. Christopher stapte op de trein. Het kostte hem de helft van zijn spaargeld en Jacques wilde per se worstjes uit de restauratiewagen gevoerd krijgen met veel ketchup, die hij vrolijk aan Christophers jas smeerde. Zijn gedachten waren de hele tijd bij de draken, bij hun ondoorzichtige kennis en hun gevaarlijke schoonheid.

Op de veerboot verliet Christopher zijn harde plastic stoel en ging buiten op het dek staan. De wind en het opspattende zeewater hielden de andere passagiers binnen.

Jacques kwam triomfantelijk tevoorschijn en legde een klauw vol kauwgomvlekken op Christophers kin.

‘Wat doe je?’

‘Ik onderzoek jouw gezicht. Hoelang is het geleden dat we

elkaar in de Glimourie Archipel ontmoetten?’

‘Bijna een jaar.’

‘Hoe is het met je gegaan? Met je nieuwe kennis en nieuwe zorgen en nieuwe genoegens?’

Christopher glimlachte. ‘Ik droom van haar.’ Hij dacht nog elke dag aan Mal Arvorian. In zijn verbeelding praatte hij met haar. ‘Maar ik weet dat ze er is. Ergens. Dat ze daarbuiten is.’ Ze had hem geleerd dat de wereld veel groter was dan hij had geweten. Soms werd hij ’s nachts wakker en bezorgde de gedachte aan de Archipel hem een schok van een nieuwe, vreemde vreugde.

‘Heb je iets van de Archipelanen gehoord? Van Nachtraaf, Irian, van die riekende ratatoska Ratwin?’

Christopher schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geprobeerd terug te gaan, mijn opa hield me tegen. Dus zullen we om hem heen moeten sluipen. En mijn vader zal in paniek raken als hij merkt dat ik ervandoor ben.’ Hij dacht aan zijn liefhebbende, behoedzame vader en kreeg naast zijn opwinding een steek van schuldgevoel. ‘Jouw drakenrook zou hem ook niet bepaald gerustgesteld hebben.’

Jacques blies. ‘Er zijn er heel veel die dolblij zouden zijn met een kamer die de sporen van een draak draagt. Hij zou het moeten beschouwen als het summum van interieurdesign.’

Uiteindelijk nam Christopher in de toenemende kou en duisternis een sjofele muf ruikende taxi naar het huis van zijn opa. Het was een lange rit en het kostte hem zijn laatste geld. Toen dat op was, vroeg hij de chauffeur om te stoppen en ging hij te voet verder.

Hij deed er een uur over om bij het hek van zijn opa te komen. Hij liep over de beboste laan onder de donkere bomen. Jacques reed triomfantelijk mee op zijn schouder terwijl de uiteinden van zijn vleugels tegen Christophers hals schuurden

en hem eraan herinnerden dat dit echt was.

Eenmaal in het zicht van het huis dook Christopher achter een boom en tuurde naar binnen. Hij kon opa Frank aan zijn bureau zien zitten en zijn hart maakte een sprong. Hij wilde naar het raam rennen, aankloppen, zwaaien, maar hij mocht niet gezien worden.

Hij glipte erlangs, de heuvel op naar de tussenweg, omhoog naar het meer op de top dat hem naar de Glimourie Archipel zou voeren.

Maar toen hij dichterbij het meer kwam, kwam er bij de spanning en het verlangen ook een rilling van angst. Hoe kon een mens een macht overleven die draken kon doden?

Bij de top ging hij langzamer lopen. Het water in het meer had een groene gloed. Jacques stootte een zachte, dringende kreet zonder woorden uit.

Christopher liep langs de rand van het meer. Onder hem, diep onder het oppervlak, was het fosforescerende groen helder. Hij trok zijn laarzen uit en hing ze om zijn nek. Hij aarzelde en Jacques voelde de aarzeling. De jaculus dreef deze ene keer nu eens niet de spot met hem.

‘Je kunt niet wel en niet springen, Christopher,’ zei Jacques. ‘Je moet kiezen.’

Geloof is tegenstrijdig, omdat het bestaat uit geloof in de mogelijkheid van het onmogelijke. Dat had zijn opa hem verteld. Christopher dacht weer aan de draken en aan welk duister wezen op hen jaagde. Hij dacht aan de Archipelaanse lucht, het onmogelijke blauw van de onmogelijke plek waar Mal Arvorian heen was gevlogen.

Durven is je evenwicht verliezen, je houvast in de wereld.

‘Christopher.’ Jacques’ klauwen groeven diep in zijn vel. ‘Als je blijft.’

Draken zeggen geen alsjeblieft. Christopher deed drie passen

weg van het water. Toen gaf hij een schreeuw, een strijdkreet van liefde en overgave, draaide zich om, rende en nam een grote sprong tot ver in het midden van het meer.

Het voelde verschrikkelijk koud en wreed aan zijn huid. Hij trapte naar beneden, naar de diepte, waar de fosforescentie om zijn gezicht dwarrelde. Hij stak een hand uit om die aan te raken. Een plotselinge, ondraaglijke druk perste zijn borst in elkaar toen de stroom hem greep. Hij slikte water en stikte bijna.

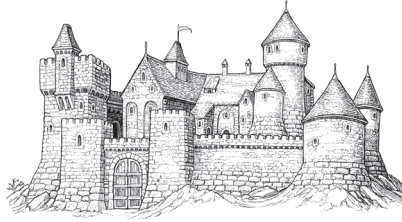
Christopher tolde om en om en zocht wanhopig naar het oppervlak. Zijn hoofd sloeg tegen een stuk rots en hij kokhalsde. Hij was aan het verdrinken, zijn longen gierden. Zijn benen schopten weer in paniek, maar toen schoot hij de koele lucht in en zag hij in het schemerlicht een gezicht dat hem van de oever van een rivier gadesloeg.

Het gezicht was van een leeuw en van een mens. Het was oud en mooi. De enorme rug van het wezen was geelbruin in het maanlicht en de vier poten waren vervlochten met pezen en spieren. Over de rug lagen vleugels gebruiksklaar opgevouwen. Ernaast lag een zwaard op het dauwnatte gras.

Het was een sfinx.

Christopher kende dat gezicht. Plotseling maakte het niet meer uit dat hij aan zijn slaap bloedde en het rivierwater rood kleurde. Hij hees zichzelf op de oever.

‘Naravirala!’ zei hij.



## NARAVIRALA

**D**e sfinx sprong. Met één zwaai van haar poot bracht ze Christopher op zijn knieën. Ze boog zich over hem heen en streek met haar tong over de zijkant van zijn gezicht.

‘Welkom!’ Ze likte nog een keer, over de snee op zijn voorhoofd. Het bloeden stopte. Als een kat met haar jong klemde ze haar leeuwenkaken om zijn arm en trok hem overeind, gaf hem toen zo’n krachtige kopstoot van plezier dat hij bijna weer onderuitging.

Het voelde als overvallen worden door de oude krachten van kennis en gulheid. Christopher moest lachen.

‘Naravirala! Wat doe jij hier?’

‘Ik ben gekomen om je op mijn rug naar Sarkany te dragen.’ Ze spreidde haar vleugels en hun omvang en schoonheid waren verbazingwekkend. ‘Jacques kwam mij om hulp smeken.’

‘Ik smEEK nooit,’ zei Jacques, die aan kwam vliegen om op Christophers oor te landen. Hij schudde zichzelf als een hond en stoom steeg op van zijn schubben. ‘Als je dat woord in mijn biografie durft te gebruiken, Christopher, zet ik je ondergoed in brand terwijl je het aanhebt. Het was eerder een vorstelijk verzoek.’

‘En hij loste een raadsel op, wat jij ook moet doen,’ zei de sfinx.

‘En als ik het fout heb?’ vroeg Christopher. ‘Weiger je dan ons te helpen?’

‘Natuurlijk. En ik zal ook overwegen je op te eten,’ zei Naravirala. Ze lachte er niet bij en hij werd eraan herinnerd dat sfinxen geen mensen zijn en hun logica geen menselijke logica.

‘Hier komt je raadsel: *Wat is het dat je aan een ander kunt geven, maar dan juist moet houden?*’

Christopher staaarde de sfinx aan. Geld? Een... schoen? Maar toen keek hij naar Jacques en naar de Archipelaanse hemel en begreep het.

‘Je woord,’ zei hij. ‘Ik heb mijn woord gegeven om de eilanden te beschermen.’

‘Goed,’ zei Naravirala. ‘Je moet er niet licht over denken. Een belofte is iets scherp en glanzends: het hoort te snijden als een mes en te wegen als een steen.’

‘Mijn raadsel ging over de kracht en eigenschappen van drakenpoep,’ zei Jacques zelfvoldaan. ‘Ik raadde het antwoord meteen, zoals je kon verwachten. Ben je tevreden, Naravirala? Gaan we vliegen?’

‘Ja. Sarkany is op het eiland Edem,’ zei Naravirala, ‘ten zuidwesten van hier.’

‘Dan kunnen we gaan!’ zei Christopher. ‘Ik ben zover.’

‘Wacht,’ zei Naravirala. ‘Er is nog iets, iets wat ik in de sterren heb gelezen. Ik heb het eerst genegeerd, maar de laatste nachten is het hardnekkig geworden. Er is een kind in moeilijkheden. Ze is in levensgevaar. Op de een of andere manier is ze met jou en de draken verbonden.’

Christopher voelde zijn hart sneller kloppen. ‘Niet... de Onsterfelijke?’

‘Nee,’ zei de sfinx. ‘Dit kind is heel iets anders. Ze heeft jou

nodig, en jij haar. Maar ik weet niet precies waar ze is, we zouden jacht op haar moeten maken. We kunnen er ook voor kiezen om de sterren te negeren. Het is al duizenden keren eerder gedaan en soms is het verstandig om dat te doen.'

'Maar wie is ze? Wat voor gevaar? Wat heeft ze met mij te maken?'

'Dat weet ik niet. Alleen dat het een kind is dat hulp nodig heeft. Dat is het moeilijke met sterren.' De sfinx keek hem met grote, ironische ogen aan. 'Ze zijn berucht om hun vaagheid.'

Jacques snoof. 'Ik verfoei sterrentaal. Als ze iets te melden hebben, zouden ze ons de dienst moeten bewijzen om het in een herkenbaar alfabet te spellen.'

Naravirala negeerde hem. 'Wil je onderweg naar Sarkany een omweg maken? Het is niet zonder gevaar, denk ik. Ik beveel je niets, het is een vraag.'

'Natuurlijk,' zei Christopher. Als dit meisje zou sterven, hadden ze geen andere keus dan te gaan.

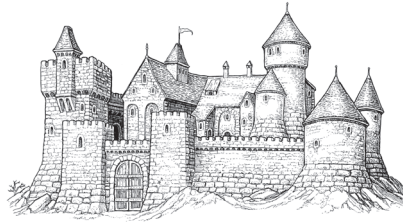
Naravirala keek naar Jacques: 'En jij?'

Het gezicht van de kleine draak stond onwillig, maar hij blies witte rook. 'Als wij de sfinx om hulp vragen, is het niet meer dan eerlijk dat zij in ruil ons om hulp mag vragen.'

'Ja, dus,' zei Christopher. 'Ja!'

Naravirala nam een zwaard in haar mond en legde het aan Christophers voeten. 'Neem dit,' zei ze. 'Het zwaard bezit hitte en licht. Het is heel oud, gesmeed uit drakenobsidiaan.'

Ze knielde neer en Christopher zwaaide zich op haar rug en nestelde zich met opgetrokken benen tussen haar vleugels. Er kwam een geweldige, pulserende beat van spierkracht tegen hardnekkige zwaartekracht en ze vlogen.



## DE PRINSES VAN DOUSHA

**O**p precies hetzelfde moment spurte prinses Anya Phoebe Cornelia Argen van het eiland Dousha, hertogin van de Zilveren Bergen, gravin van het Gevleugelde Woud – met vuil onder haar nagels en bloed op haar lip – over het dak van haar kasteel. Een tiental koninklijke gagana's vloog hoog boven haar hoofd mee. Het was donker en de gouden snavels van de vogels vingden het maanlicht en lieten dat over de dakpannen schieten.

In de donkerste hoek van het dak bewoog iets. Anya bevroor en siste fluisterend: 'Wie is daar?'

Maar het was Coren maar, een jonge gagana, slordig gevederd en zo zelfverzekerd als een koning. Hij scheerde over haar heen en landde op haar schouder. 'Snel. Hij komt de trap op.'

Anya's slaapkamer was in de verste hoek van de westvleugel. Je kon je zijdelings uit het raam op de kantelen laten zakken en vandaar over de statige tuinen uitkijken en over de daken naar het rumoer van de stad, tot aan de oceaan waar de gevleugelde eenhoorns baadden.

Maar Anya was er vanavond niet voor het uitzicht. Ze was daar om een sterfgeval te voorkomen.



Gallia had haar gewaarschuwd. De oude vogel was krap een paar minuten geleden, krassend op een hoge, paniekerige toon die Anya nog nooit van haar had gehoord, haar slaapkamerraam in komen vliegen: ‘Het ei, Anya! Hij komt haar ei halen!’

Een bewaker op het terrein – een vreemdeling, een man die Gallia nooit eerder had gezien – had een gagana doodgeschoten met een kruisboog. Het was ongehoord: koninklijke gagana’s waren beschermd door de wet.

De soldaat had voldaan geknikt en zich tot zijn metgezel gewend: ‘Ga jij het ei dan maar halen. Daar betaalt hij ons voor.’

Wie zou zo graag een gagana-ei willen hebben dat hij ervoor wilde doden? Ondenkbaar! De gagana’s waren niet alleen vogels; ze waren haar beste vrienden en liefste metgezellen. Ze waren even wijs als een mens en wijzer dan de meesten, dacht Anya. In een kasteel waar alles volgens regels en voorschriften ging, vulden zij de lucht met gezang en gedruis van vleugels.

Het ei was van Felin; haar lichaam lag nu krachteloos uit het zicht bij het kasteelmeer. Anya kende Felin niet goed, maar ze wist waar ze haar nest had: boven op een schoorsteen voor de warmte, aan de andere kant van de westelijke vierhoek.

Laag gebukt rende ze zo snel als ze kon langs de binnenzijde van het schuine dak. Ze had daar nooit eerder gered en haar maag draaide zich om terwijl haar voeten naar houvast zochten.

‘Voorzichtig,’ zei Gallia. De oude vogel vloog vlak boven haar hoofd en kwam nu op haar haar rusten. ‘Die dakpan!’

Te laat. Anya zette haar voet op een losse dakpan en wankelde toen die losschoot en met een klap op de grond viel. Maar ze had niet voor niets eindeloze uren op lichaamshoudingen geoefend. Anya Argen kon met een boek op haar hoofd een pirouette maken, haar evenwicht was sterk en zuiver. Ze ver-

mande zich en liet zich op haar hurken zakken.

‘Schiet op!’ riep Coren. ‘Hij is er bijna!’

Anya klauterde verder en daar was het ei: klein, zilverwit en even teer als geblazen glas. Ze pakte het op alsof ze het kostbaarste porselein ter wereld in handen had en haar hart maakte een sprongetje van opluchting. Ze draaide zich om om terug naar haar kamer te rennen.

De trapdeur in het dak verschoof, kraakte, kwam omhoog.

Met een zachte kreet dook ze ineen, plat tegen de leistenen. De schaduw bedekte haar, maar niet afdoende. Ze zou betrapt worden. Hij zou het ei van haar afpakken.

De trapdeur ging omhoog. Anya vloekte. Het gezicht van de soldaat verscheen en zijn blik zocht het dak af.

Anya wachtte tot zijn hele hoofd uit de trapdeur was. Toen gaf ze een gil: ‘Coren! Aanvallen!’ Coren slaakte een hoge gil en dook recht op de man zijn ogen af. Die brulde van schrik.

Anya gilde: ‘Allemaal samen! Nu!’ En alle gagana’s om haar heen rezen omhoog tot een wolk en vlogen op hem af. Hij brulde en dook terug achter de trapdeur, en Anya rende met het ei in haar ene hand tegen haar borst geklemd terug naar haar kamer.

Ze hurkte op haar bed en controleerde koortsachtig elke centimeter van de eierschaal. Die was niet gebarsten, ongedeerd.

Ze hield het ei dicht tegen zich aan gedrukt en ademde eroverheen om het te verwarmen. Ze zou het aan haar vader vertellen, bedacht ze, zo gauw hij vrij was van zijn koninklijke plichten. Hij was dol op de gagana’s. Hij zou wel weten wat er moest gebeuren. Dat wist hij altijd.

Haar vingers gingen naar haar hanger: een klein zilveren schijfje aan een ketting. Haar moeder had hem haar nagelaten toen ze tien jaar geleden was gestorven en Anya deed hem nooit af. Het gaf haar troost om de hanger aan te raken; toen ze een

baby was, had ze haar tanden erin gezet. Nu stak ze de rand in haar mond en beet er zachtjes op.

In Kasteel Argen was iets vreselijk mis. Dit was het nieuwe bewijs.